

κας γνωρίζονται και οὐδέποτε συγχέονται και περ ἀδιαλείπτως συναντῶμενοι. Μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχουσι νάνοι και γίγαντες, θηρεύουσι δὲ ἐν σώματι. Ἀλλοίμονον εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸν ἀπαντῶντα αὐτούς! τὰ φοβερά ζωῆφια ἀναρρίχωνται ἐπὶ τῶν κνημῶν αὐτοῦ και δάκνουσι και κεντρίζουσι αὐτόν. Οἱ Ἴνδοι βλέποντες αὐτούς τρέπονται εἰς φυγὴν φωνάζοντες ταυόκα, καθότι οὕτως ὀνομάζουσι τοὺς μύρμηκας οἱ ἐγγώριοι.

Οἱ μύρμηκες οὗτοι ἐμπνέουσι φόβον εἰς πάντα τὰ ζῶα, ἐπιτίθενται κατὰ τῶν ἀραχνῶν και τῶν καμπῶν και διαμελίζοντες αὐτάς, μεταφέρουσι τὰ τεμάχια εἰς τὴν μυρμηκίαν. Ἐπιτίθενται δὲ και κατὰ τῶν φωλεῶν τῶν σφηκῶν και εἰσβάλλοντες εἰς αὐτάς, ἀρπάζουσι τοὺς σκόληκας και τὰς νύμφας και κατακερματίζουν αὐτούς πάραυτα. Οἱ σφήκες ἀμύνονται, ἀλλ' εἶναι ἀνίσχυροι κατὰ τῶν μυρμηκῶν. Ἐπάρχουσι μεταξὺ τῶν μυρμηκῶν τούτων εἶδη ἐντελῶς τυφλά, ζῶντα ἐν ὑπογείοις, ὅπου ὀρύσσουσι ἀδιαλείπτως ὑπονόμους ὅπως ἐπιτύχῃσι ζένας φωλεάς, τὰς ὁποίας λεηλατοῦσι.

Ἐκ τῶν προειρημένων βλέπει ὁ ἀναγνώστης ὅτι ἔχομεν γνώσεις θετικὰς περὶ τῆς νοήμοσύνης και τῶν προσόντων, περὶ τῶν ἡθῶν και τοῦ χαρακτῆρος τῶν μυρμηκῶν. Νῦν δὲ ὑπολείπεται εἰς τὸν φυσιοδίφην νὰ μελετήσῃ τὸν ὀργανισμὸν αὐτῶν, τοῦ ὁποίου τὰ γενικώτερα μόνον εἶναι γνωστά.

Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι τὴν τοιαύτην μελέτην θίλει ἐπιχειρήσει καρτερικὸς τις ἐρευνητῆς και ὅτι διὰ τῆς ἀνακαλύψεως τῶν λεπτομερειῶν τοῦ ὀργανισμοῦ, θέλουσι ἐξηγηθῆ πλεῖστα φαινόμενα, τὰ ὁποία τῶρα δὲν ἐννοοῦμεν.

EMILE BLANCHARD.

ΛΑΖΑΡΟΝΟΙ

Περὶ τῶν ἐν Νεαπόλει Λαζαρόνων ἐγράφησαν ὡς γνωστὸν κατὰ καιροὺς πολλὰ και ἀντιφατικὰ διὰ τὸν ἀπλοῦν λόγον, ὅτι και τῶν Ἰταλῶν ἔνιοι ἀγνοοῦσι τὴν παραγωγὴν τοῦ ὀνόματος. Ἐπειδὴ δὲ ἡ διαβόητος αὕτη τάξις ὑπέστη σὺν τῷ προϊόντι χρόνῳ οὐχὶ μικρὰς ἀλλοιώσεις, δὲν εἶναι ἄσκοπος βραχεῖα περιγραφή κατὰ τὰς ἀκριβεστεράς ἐρεῦνας. Τὸ ὄνομα «Λαζαρόνοι» εἰσῆχθη τὸ πρῶτον εἰς Ἰταλίαν ἐκ τῶν ὁμόρων γαλλικῶν ἐπαρχιῶν. Ἐπὶ τῶν μέσων αἰῶνων ἐκαλοῦντο Λαζαρίν οἱ λεπροὶ, ἅτε διατρίβοντες ἔξωθεν τῶν πόλεων ἐν νοσοκομείοις, ἅτινα διετέλουν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ἁγίου Λαζάρου. Ἐν τοιαύτῃ ἐννοίᾳ λαμβάνουσι τὸ ὄνομα οἱ Ἰταλοὶ μυθιστοριογράφοι τῆς 18^{ης} και τῆς 19^{ης} ἑκατονταετηρίδος. Ὁ ἐκ Σαλέρνου Μασούκιος συνέταξε τὴν ἱστορίαν δύο ἐρωμένων, οἵτινες, ζητοῦντες σκέπην βραγδαίων βροχῶν, καταφεύγουσι εἰς νοσοκομεῖον λεπρῶν, καταστρέφονται δὲ ὑπὸ τῶν εἰδεχθῶν, ἀσελγεστατῶν και αἰμοβόρων κατοί-

κων. Μόλις ἐπὶ τῶν ἀντιβασιλείων, εἶτα δὲ και ἐπὶ τῶν Βουρβῶνων διεφθάρη και ἠγγιώθη ἡ ἐν Νεαπόλει ἐσχάτη τῶν πολιτῶν τάξις ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε προσηγορεύθη διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου. Οἱ ἀργοὶ και οἱ ἄστεγοι, οἱ ἀπὸ τῶν χειρῶν ζῶντες, οἱ εἰς οὐδένα οἶκον ἀνήκοντες κατελέγοντο ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας και τοῦ δημοσίου εἰς τὴν τάξιν τῶν Λαζαρόνων. Μετ' ὀλίγου προσήλθεν εἰς τὴν χορείαν τούτων ἕτερον στοιχεῖον φίλερι και μάχιμον, ὅσοι δηλαδὴ διέκειντο δυσμενῶς πρὸς τὰς πρωτευούσας ἐν τῇ κοινῶνι τάξεις και καθόλου πρὸς τὴν ὑφισταμένην κυβέρνησιν· ἐκόμισαν δὲ οὗτοι ἐπαναστατικὴν δραστηριότητα, σοσιαλιστικὰς ἀρχάς, και κατήρτισαν ὀργανικῶς τὸν ἀλόγιστον τοῦτον συρφετόν. Ἐκτοτε οἱ Λαζαρόνοι διεδραμάτισαν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ βασιλείου περιφανὲς πρόσωπον, ἐξέθιασαν ἀπὸ τῆς κυβερνήσεως ἐπανειλημμένως παντοῖα προνόμια, διὰ δὲ τῆς συμμετοχῆς ἢ τῆς ἀποχῆς τῶν μεγίστην παρέσχον ροπήν εἰς τὴν νικητὴν ἢ ἤτταν τῶν πολιτικῶν κομμάτων και εἰς τὴν ἐπιτυχίαν ἢ ἀποτυχίαν τῶν ἐπαναστάσεων. Τρανὰ δείγματα ἐθνουσιασμοῦ ἀκαταγωνίστου ἔδωσαν τῷ 1799 ὑπὲρ τῆς συστάσεως τῆς παρθενοπέου δημοκρατίας. Τῷ 1848 ἐπελάβοντο αὐτοὶ πρῶτοι τῶν ὅπλων, μετ' ὀλίγους δὲ μῆνας διέπραξαν ἀνηκούστους θηριωδίας. Ἐκτοτε ὁ ἀστήρ αὐτῶν ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν. Αὐστηρὸς κατὰ τῶν Λαζαρόνων νόμος ἐξέδωκεν ὁ Μουράτ ἐπὶ σκοπῷ ἵνα τοὺς ἐξάφανίσῃ τέλει ἐκ τοῦ προσώπου τῆς γῆς· ἀλλ' οὐδὲν ἔσχυσε, διότι τὸ σύνταγμα τῶν Λαζαρόνων ἀνέβαινε εἰς 30,000, οὐχ ἤττον ἰσχυροὶ και θρασεῖς ἀπεδείχθησαν βραδύτερον ἐπὶ τῆς βουρβωνικῆς φανλοκρατίας. Μιᾶ τῶν ἡμερῶν ἔστειλαν εἰς τὰ ἀνάκτορα ἐπιτροπήν αἰτούμενοι καλλιτέρινον ποιότητα και εὐτελεστεράν τοῦ ἄρτου τιμὴν. Ὁ βασιλεὺς, δν προσηγόρευον πάντοτε διὰ τοῦ σὺ, συνέστησε δημοσία ἀρτοποιεῖα, ὅπως ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς ἀπειλητικὰς ἀξιώσεις των. Πᾶσαν δύναμιν πολιτικὴν ἀπέβηλον οἱ Λαζαρόνοι ὅτε και αἱ ἄλλαι τάξεις ἐν τῇ νοτίῳ Ἰταλίᾳ ἤρξαντο βαθμηδὸν ἐθνουσιῶσαι ὑπὲρ τῆς ἐνότητος και ἐλευθερίας τῆς Ἰταλίας. Εἰς τοιαύτην ὑψηλὴν ἰδέαν και αὐταπάρνησιν δὲν ἠδύνατο νὰ μεταρσιωθῶσι οἱ ὑπὸ τῶν Βουρβῶνων ἔτι μάλλον διαφθαρέντες Λαζαρόνοι, οἱ σύνθημα ἔχοντες τὰ τρία F, Farine, Feste, Forche, ἤτοι ἄλευρα πρὸς κατασκευὴν ἄρτου και μακαρονίων, δημοσίας πανηγύρεις και ἀγγύνην διὰ τοὺς ἀρνούμενους τὰ δύο πρῶτα. Ἐν τοιαύτῃ τριάδι ἔκειτο ὅλη ἡ περὶ τὸ κυβερνᾶν σοφία τῶν Βουρβῶνων. Ὡς τάξις ἰδία οἱ Λαζαρόνοι δὲν ὑπάρχουσι πλέον. Ἐφ' ὅσον ὅμως ἡ Ἰταλικὴ κυβέρνησις δὲν ῥυθμίζει τὰ κατὰ τὴν κανονικὴν ἐργασίαν οὕτως ὥστε νὰ μὴ μὲν ἀργῇ ἡ μεγίστη τοῦ ὄχλου μερὶς δι' ἔλλειψιν εὐκαιρίας ἢ χειραγωγοῦ, δὲν θά

ἐλλείπωσι Λαζαρόνοι τοιοῦτοι, οἷους ἀποδεικνύουσιν αἱ παραδόσεις, τὸ κλίμα καὶ ὁ ἐθνικὸς χαρακτήρ. Οἱ νῦν Λαζαρόνοι δὲν εἶναι οἱ κλέπται, οἱ λωποδύται, ὡς οἱ κακοῦργοι τοῦ Λονδίνου, τῶν Παρισίων καὶ τοῦ Βερολίνου, ἀλλ' ἄνδρες νοθρότατοι, εἰς ὀλίγιστα ἀρκούμενοι καὶ εἰς τὸ *dolce far niente* ἐνασμενίζοντες. Ἐργάζονται ὅταν βιασθῶσιν ὑπὸ τῆς ἐνδείας, γίνονται ράπται, κουρεῖς, ἀχθοφόροι, ξεναγωγοί, καθαίρουσιν ὑποδήματα, συλλέγουσι ράκη, οἰκοῦσιν ἀπανταχοῦ καὶ οὐδαμοῦ, διότι, παρὰ πάσας τὰς αὐστηράς τῆς ἰταλικῆς κυβερνήσεως ἀπαγορεύσεις κοιμῶνται ἐν ὑπαίθρῳ, ἐν προαυλίοις, ἐν ταῖς κλίμασι τῶν ἐκκλησιῶν κλ. Ὁ νεαρὸς Λαζαρόνος ἰδίως κοιμᾶται ἐντὸς εὐρυχώρου πλεκτοῦ κοφίνου ὡς ὁ Διογένης ἐντὸς πίθου. Ἀλλὰ τί εἶναι ὁ Διογένης ἀπέναντι γνησίου Λαζαρόνου; Οὗτος φορεῖ ἐν ὑποκάμισον καὶ βραχυτάτα βραχέα ἐκ λίνου χονδροῦ στήριζόμενος εἰς τὸν κόφινόν του σιγαρίζει καὶ περιμένει τὸν μέλλοντα νὰ τῷ δώσῃ ἔργασίαν· οὕτω δὲ παριστάνει τὸ πρότυπον τοῦ κοινοῦ ἀνθρώπου παρὰ τοῖς νοτιοῖς λαοῖς. Ὁ κόφινος ἀνήκει αὐτῷ ὡς ὁ κεραυνὸς τῷ Διὶ καὶ ἡ γλαυξ τῇ Ἀθηνᾷ. Οὐδέποτε χωρίζεται ἀπ' αὐτοῦ τὸν φορεῖ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς εἰς σκέπη τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων καὶ τῶν ὑετῶν· καλύπτει δι' αὐτοῦ τὸ στήθος ἐν ὥρᾳ κινδύνου ἢ ἔριδος. Οἱ γέροντες Λαζαρόνοι ἐκλείπουσιν· οἱ εἰσέτι ἀκμαῖοι τὴν ἡλικίαν, μεταρροθμιζομένης τῆς νεωτέρας κοινωνίας, θὰ ἐπιζητήσωσιν ἐξ ἀνάγκης πόρους βίου ὅπως οὖν κανονικωτέρους· οἱ Λαζαρόνοι θὰ πολλαπλασιάζωνται ἐφ' ὅσον ἡ κυβερνήσις οἰκοδομεῖ φυλακὰς, καταλείπει δὲ εἰς τὰς κοινότητας τὴν φροντίδα περὶ τῆς διανοητικῆς καὶ ἡθικῆς ἀναπτύξεως τοῦ κατωτάτου ὄχλου.¹

ΟΥΔΕΝ ΑΧΡΗΣΤΟΝ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

Πιθανώτατα οἱ πλείστοι τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν ἀγνοοῦσι τί γίνονται αἱ μετάλλιναι θῆκαι τῶν διαφόρων γλυκισμάτων καὶ λοιπῶν ἐδωδίων, τὰς ὁποίας ῥίπτομεν εἰς τὰ σαρῶματα ἀφ' οὗ φάγωμεν τὸ περιεχόμενον αὐτῶν. Πλείστα ὅσαι βιομηχαναὶ ἐπιζητοῦσι τὰ ἀπορρίμματα ταῦτα μεταχειριζόμεναι αὐτὰ εἰς κατασκευὴν παιδικῶν παιγνιδίων, οἷον σαλπύγγων, εἰς κατασκευὴν ἀνταυγαστήρων (*reflecteurs*) εὐθηνῶν διὰ τὰς λυχνίας κλπ. κλπ. Δι' τῶν σαρδελλῶν θῆκαι εἶνε εὐθηνόταται πασῶν ἔνεκα τῆς σμικρότητός των, ἀγοράζουσι δὲ αὐτὰς οἱ κατασκευάζοντες ψευδῆ κοσμήματα. Κόπτονται εἰς λεπτοτάτας ταινίας, καίονται ἐν τῷ κλιδᾶνφ καὶ μεταβάλλονται εἰς δακτυλίδια, βελόνας, ἐνώτια καὶ παντοῖα ἄλλα κοσμήματα. Ἐπιχρυσούμενα δὲ ἔπειτα καὶ ἐπαργυρούμενα γίνονται εἶδος ἐμπορίου ἀξιολογωτάτου. Ἰτα-

1. Κλ. κ. κ.

νὴν δὲ ποσότητα τοιούτων πραγμάτων ἀγοράζουσι ἡ Γερμανία, ἡ Ἰταλία, ἡ Ἰσπανία καὶ αἱ τῆς Μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς δημοκραταί.

Ἐτέρα τις βιομηχανία εἶνε ἡ τῶν συλλεγόντων κατὰ τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων τὰ ἄχρηστα τεμάχια τῶν σιγάρων, τὰ κοινῶς ἀποσιγαρα λεγόμενα. Καὶ τὸ παράδοξον τοῦτο ἐμπόριον φέρει ἐτήσιον πρόσδοτον διακοσίων ἐβδομηκοντα χιλιάδων φράγκων. Τριακόσιοι περὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐπαγγέλλονται ἐν Παρισίοις τὴν βιομηχανίαν ταύτην, εἰσπράττοντες καθ' ἑκάστην 2,25 φράγκα μέχρι 3,50 κατὰ μέσον ὄρον, ἀναλόγως τῶν τιμημάτων τῆς πόλεως. Ὑπάρχουσι δὲ ἀρχηγοὶ ἔχοντες ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν των ἀριθμὸν τινα συλλεκτῶν, οἵτινες ἔχοντες ὑπὸ τὰ ἐνδύματά των μικρὸν πάνινον σάκκον, εἰδὸς τι θυλακίου, ὑπεισέρχονται ὑπὸ τὰ κατὰ σειρὰν τεταγμένα τραπέζια τῶν καφενείων καὶ συλλέγουσι τὰ σιγάρα. Πολλάκις δὲ οἱ ἀρχηγοὶ συνεννοοῦνται μετὰ τῶν ὑπηρετῶν τῶν καφενείων, οἵτινες ἐπὶ τιμῇ ὀρισμένη συλλέγουσιν αὐτοὶ τὰ κατὰ γῆς ῥιπτόμενα σιγάρα.

Ἀφ' οὗ δὲ συλλεθῆ ἱκανὴ ποσότης ὑλικοῦ, ἄρχονται τῆς παρασκευῆς τοῦ καπνοῦ. Τὰ δὲ πρὸς τοῦτο χρήσιμα ὄργανα εἶνε δύο τινά, σανὶς καὶ μάχαιρα κοπτερὰ. Κατακοπτόμενα δὲ τὰ σιγάρα λεπτομερῶς μεταβάλλονται εἰς καπνόν, ὅστις συσκευαζόμενος εἰς δεμάτια δίδεται εἰς ἐπίτηδες πωλητὰς, οἵτινες πωλοῦσιν αὐτὰ εἰς τοὺς πτωχοὺς, τοὺς ὁδοκαθαριστὰς καὶ τοὺς τοιούτους. Ὁ οὕτω πως δὲ παρεσκευασμένος καπνὸς τιμᾶται πεντάκις εὐθηνότερον τοῦ συνήθους. Ὁ πτωχὸς δίδων πέντε λεπτὰ ἀγοράζει ἐν δεμάτιον εἰκοσιπέντε γραμμαρίων.

Ἐπολιτίζουσι δὲ ὅτι κατὰ τὸ δεκαπενθήμερον τῶν ἑορτῶν ἀπὸ τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου, οἱ συλλέκται τοῦ ὀλίγου γνωστοῦ τούτου προϊόντος συλλέγουσιν ἐκ μόνων τῶν μεγάλων βουλεθέρτων ἀποσιγαρα ἀξίας ἐξακισχιλίων φράγκων. ^{**N.}

Ἡ ἐπομένη διατριβὴ ἐσταχυολογήθη ἐκ τοῦ ἀρτίως ἐκδοθέντος συγγράμματος τοῦ Dr Saffray Les moyens de vivre longtemps, ἐδημοσιεύθη δὲ ὑπὸ τοῦ κ.Δ. Η. Κυριακοπούλου ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῶν Φιλομαθῶν.»
Σ. τ. Δ.

ΤΟ ΟΡΙΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ὁ ἄνθρωπος δὲν θνήσκει ἀλλ' αὐτοκτονεῖ, ἔλεγεν ὁ φιλόσοφος Σενέκας. Ταῦτα δὲ λέγων ἐνόει ὅτι σπανιώτατα ὁ θάνατος ἐπέρχεται ὡς ἀναγκαία συνέπεια τῶν νόμων τοῦ ὀργανισμοῦ ἡμῶν, ἀλλὰ αὐτοὶ συντέμνομεν κατὰ πολὺ τὰς ἡμέρας ἡμῶν καὶ γεινόμεθα αὐτόχειρες, διότι δὲν ζῶμεν συμφώνως τῷ γένει ἡμῶν προορισμῷ.

Πολλοὶ ζητοῦντες τὰ αἴτια, δι' ἃ ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου εἶναι οὕτω βραχύς, ἀποφαινόμεθα ὅτι